

[Kutsu sängyn alle](#)

Ensiluokkalainen seisoi koulun pihalla uusi reppu selässään ja lippalakki päässään. Pikkuisella oli orpo olo, tunsu itsensä pieneksi. Hänen äitinsä puristi kädestä. Paljon ihmisiä, paljon melua. Kello soi. Oppilaita ryntäsi sisälle. Oikea luokkahuone löytyi ja yhtäkkiä ensimmäinen päivä oli pulkassa. Ajalla on taipumus kulua, ja oltiin yhtäkkiä marraskuussa. Ensiluokkalainen ei ollut niin orpo enää, sillä hän oli saanut ystävän. Ei kuitenkaan kovinkaan hyvän. Ystävä nimitteli häntä, töni ja huusi. Kerran, kun ystävä oli painostanut taas vaaralliselle metsäretkelle, ensiluokkalainen palasi kotiin ja sai huutoa osakseen. Hän pyysi halausta, sai lisää huutoa.

Itkevä ensiluokkalainen meni huoneesensa ja halasi pehmolelujaan. Tule sängyn alle, joku kuiskasi. Mitä? Tule sängyn alle, joku sanoi. Anteeksi? TULE SÄNGYN ALLE, joku huusi. Joten ensiluokkainen kömpi sängyn alle. Ensiluokkalaista ei nähty sen jälkeen. Ei päivällispöydässä, ei koulussa. Ei missään. Koska ensiluokkalainen oli sänkyssä alla.

Ensiluokkalaisen ruumis on vieläkin sängyn alla. Lasittuuneet silmät, kalpea iho, luut melkein törröttämässä läpi. Ja jos illalla, kun menet yöpuulle, kurkistat sänkyäsi alle, voit kuulla vaimeaa nyyhkytystä.

Kirjoittajalta vinkki :

Tuleen ei kannata jäädä makaamaan. Tämä oli hieman muunneltu versio siitä, mitä minä olen kokenut. Ystävä joka tässä mainittiin on muuttunut kauheasti hyvään suuntaan, ja olen ylpeä hänestä. Tämä oli myös "lämmityskertomus". Te saatte näitä lisää kohta. Terveisiä jollekulle, joka sattuu tätä lukemaan.

- Lehmäkala